

ROALD DAHL

DAANTJE DE WERELD KAMPIOEN

Met tekeningen van
Quentin Blake

De benzinepomp

Toen ik vier maanden oud was ging mijn moeder plotseling dood en was er alleen nog mijn vader om in zijn een-tje voor mij te zorgen. Zo zag ik er toen uit.

Ik had geen broertjes of zusjes.

Dus waren wij mijn hele jeugd, vanaf mijn vierde maand, samen met z'n tweetjes, vader en ik.

Wij woonden in een oude zigeunerwoonwagen achter een benzinepomp.

De benzinepomp en de woonwagen waren van mijn vader, en ook het wekje erachter, maar dat was dan ook wel zowat alles wat hij in de hele wereld bezat. Het was maar een klein benzinstation gelegen aan een landweggetje tussen weiden, bossen en heuvels.

Toen ik nog een baby was waste mijn vader mij, hij voedde mij en verschoonde mijn luiers en deed al die miljoen andere dingen die anders een moeder voor haar kind doet. Dat is niet zo makkelijk voor een man, zeker niet wanneer hij daarbij ook nog eens zijn brood moet verdienen met het repareren van automotoren en het vullen van benzinetanks. Maar het scheen mijn vaders niks te kunnen schelen. Ik denk dat hij alle liefde die hij vroeger voor mijn moeder voelde toen ze nog leefde, nu op mij had overgebracht.

Toen ik klein was voelde ik me nooit één seconde ziek of ongelukkig, en hier ben ik dan op mijn vijfde verjaardag.

Je ziet wat een smerig ventje ik was, onder de smeerolie en benzine, omdat ik de hele dag in de garage bezig was om mijn vader met de auto's te helpen.

Het benzinstation had maar twee pompen. Achter de pompen stond een schuurtje dat als kantoortje werd gebruikt. Er stond niets in dan een oude tafel en een kassa om het geld in te doen. Het was zo'n kassa waarbij je op een knop moest drukken, dan rinkelde een belletje en schoot de la er met een enorme klap uit. Daar was ik altijd gek op.

Dat vierkante stenen gebouwtje rechts van het kantoortje was de garage. Die had mijn vader zelf met grote toewijding gebouwd, en het was het enige echt stevige bouwsel dat er stond.

'Wij zijn monteurs, jij en ik,' zei hij altijd tegen me. 'Wij verdienen ons brood met het repareren van motoren en we kunnen geen goed werk afleveren in een slechte garage.' Het was een fijne garage, er kon makkelijk een auto in en dan was er nog genoeg ruimte over aan allebei de kanten om te werken.

Er was telefoon zodat klanten konden opbellen om af te spreken wanneer zij hun auto konden brengen voor reparatie.

De woonwagen was ons huis.

Het was een echte oude zigeunerwagen met grote wielen en hij was helemaal beschilderd in prachtige kleuren: geel, rood en blauw. Mijn vader zei dat hij minstens honderdvijftig jaar oud was. Heel wat zigeunerkindertjes, zei hij, waren er geboren en tussen die houten

wanden opgegroeid. Met een paard ervoor gespannen moet die oude woonwagen duizenden kilometers hebben afgelegd langs alle wegen en lanen van het hele land. Maar nu was het afgelopen met trekken en omdat de houten spaken van de wielen begonnen te rotten had mijn vader de wagen van onderen gestut met bakstenen.

Er was maar één kamer in de woonwagen en die was niet groter dan een flinke moderne badkamer. Het was een smal kamertje in de vorm van de woonwagen zelf en tegen de achterwand waren twee bedden boven elkaar. Het bovenste was van mijn vader en het onderste van mij.

Al hadden we elektrisch licht in de garage, in de woonwagen mochten we dat niet hebben. De mensen van de elektriciteit zeiden dat het te gevaarlijk was om elektrische draden aan te brengen in zoiets ouds en gammels. Dus kregen we licht en warmte op ongeveer dezelfde manier als de zigeuners vroeger. We hadden een kachel om hout in te stoken met een pijp die boven het dak uit stak.

Die hield ons 's winters warm.

Er was een petroleumstel om thee op te zetten en eten op te koken en aan de zolder hing een petroleumlamp.

Als ik in het bad moest maakte mijn vader een ketel water warm en goot die in een teiltje. Daarna kleepte hij me uit en schrobde me staande schoon van top tot teen.

Zo werd ik vast net zo schoon als wanneer ik in een echt bad gewassen zou zijn, misschien nog wel schoner omdat ik niet in mijn eigen vuile water zat.

De enige meubels die we hadden, waren twee stoelen en een tafeltje, en dat was, op een klein ladenkastje na, alles wat we hadden aan wooncomfort.

Meer hadden we niet nodig.

De wc was een grappig houten hutje dat een eindje achter de woonwagen op het weitje stond. Dat was heel leuk in de zomer, maar ik kan je verzekeren als je daar 's winters in de vrieskou op zat, dan was het alsof je in de ijskast zat.

Vlak achter de woonwagen stond een oude appelboom. Daar kwamen prachtige appels aan, die half september rijp werden; je kon ze dan vier of vijf weken lang plukken. Sommige takken van de boom hingen recht boven de woonwagen en als de wind 's nachts de appels van de boom blies, kwamen ze vaak op ons dak terecht. Dan hoorde ik ze *bonk... bonk... bonk* boven mijn hoofd terwijl ik in bed lag. Maar die geluiden maakten mij

nooit bang, want ik wist precies waar ze vandaan kwamen. Ik vond het heerlijk om in die woonwagen te wonen. Vooral 's avonds wanneer ik in bed gestopt was en vader verhaaltjes vertelde. De petroleumlamp was laaggedraaid en ik kon de houtblokken in de kachel rood zien gloeien. Wat was het dan fantastisch om daar zo warm en gezellig in bed te liggen in dat kamertje. En het meest fantastisch was het gevoel dat wanneer ik insliep, mijn vader daar nog vlak bij mij zou zijn, op zijn stoel bij de kachel of in zijn bed boven het mijne.

De Grote Vriendelijke Reus

Mijn vader was zonder enige twijfel de meest geweldige en opwindende vader die ooit bestaan heeft. Zo zag hij eruit.

Als je hem niet goed kende zou je kunnen denken dat hij een ernstige, strenge man was. Maar dat was hij niet. Eigenlijk was hij een vreselijk gekke man.

Dat hij er zo ernstig uitzag kwam omdat hij nooit met zijn mond glimlachte. Hij deed het alleen met zijn ogen. Hij had helblauwe ogen en als hem iets geks inviel begonnen zijn ogen te glinsteren en kon je zelfs als je goed keek in het midden van elk oog een klein gouden vonkje zien dansen. Maar zijn mond bewoog nooit.

Ik was blij dat mijn vader een oog-lacher was. Dat betekende dat je nooit een namaakglimlach van hem kreeg, het is namelijk onmogelijk je ogen te laten twinkelen als je je niet echt twinkelig voelt. Met een mond-glimlach is het iets anders. Je kan met een mond-glimlach net doen alsof je lacht, zo vaak je maar wilt, je hoeft alleen je lippen maar te bewegen.

Ik heb trouwens gemerkt dat bij een echte mond-glimlach ook altijd een oog-glimlach hoort, dus kijk uit wanneer iemand met zijn mond naar je glimlacht, terwijl zijn ogen hetzelfde blijven. Dan is het vast en zeker nep.

Mijn vader was nou niet wat je noemt een geleerd man. Ik denk dat hij in zijn hele leven nog geen twintig boeken gelezen had. Maar hij kon fantastisch verhaaltjes vertellen. Hij verzong elke avond opnieuw een verhaaltje voor mij, en van de beste maakte hij een hele serie die vele avonden werd vervolgd.

Een daarvan, die zeker vijftig avonden geduurd heeft, ging over een enorme kerel, die de Grote Vriendelijke Reus genoemd werd. Oftewel afgekort GVR. De GVR was drie keer zo groot als een gewoon mens en zijn handen waren zo groot als kruiwagens.

Hij woonde in een enorme grot onder de grond niet zo ver van onze benzinepomp en kwam er alleen uit te voorschijn als het donker was. In de grot had hij een poederfabriek waar hij meer dan honderd verschillende soorten toverpoeder maakte.

Soms liep mijn vader onder het vertellen op en neer met zijn armen te zwaaien en zijn vingers te wiebelen. Maar meestal zat hij vlak bij me op de rand van mijn bed zachtjes te praten.

‘De Grote Vriendelijke Reus maakt zijn toverpoeders uit de dromen, die kinderen dromen wanneer ze slapen,’ vertelde hij.

‘Hoe dan?’ vroeg ik. ‘Hoe doet hij dat dan, vader?’

‘Dromen, mijn jongen, zijn geheimzinnige dingen. Zij drijven rond in de nachtlucht als kleine wolkjes op zoek naar slapende mensen.’

‘Kun je ze zien?’ vroeg ik.

‘Niemand kan ze zien.’

‘Hoe kan de Grote Vriendelijke Reus ze dan vangen?’

‘Aha,’ zei mijn vader, ‘dat is nou juist het merkwaardige. Een droom, weet je, maakt wanneer hij zo door de nachtlucht drijft, een piepklein *zoem-zoef* geluidje, een geluid zo zacht en laag dat gewone mensen het onmogelijk

lijk kunnen horen. Maar de GVR hoort het duidelijk, zijn gehoor is absoluut fantastisch scherp.'

Ik hield veel van die verre gespannen uitdrukking op mijn vaders gezicht. Zijn gezicht was dan bleek en stil en veraf, en hij merkte niets meer van wat er om hem heen gebeurde.

'De GVR,' zei hij, 'kan de voetstappen van een lieveheersbeestje op een blad horen. Hij kan het gefluister horen van die mieren die in de aarde rondwriemelen en met elkaar praten. Hij hoort de plotselinge pijnschreeuw van een boom, als een houthakker met zijn bijl in het hout kerft. Ja, ja, mijn lieve zoon, er is een hele wereld van geluid om ons heen, die we niet kunnen horen, omdat onze oren gewoonweg niet gevoelig genoeg zijn.'

'Wat gebeurt er als hij de dromen vangt?' vroeg ik.

'Dan stopt hij ze in glazen flessen en draait de dop er stevig op,' zei mijn vader. 'Hij heeft duizenden van die flessen in zijn grot.'

'Vangt hij ook weleens nachtmerries of alleen mooie dromen?'

'Ja,' zei mijn vader. 'Hij vangt ze allebei. Maar hij gebruikt alleen de mooie voor zijn poeders.'

'Wat doet hij met de nachtmerries?'

'Die laat hij ontploffen.'

Ik kan je onmogelijk vertellen hoe dol ik op mijn vader was. Wanneer hij zo vlak naast me op mijn bed zat,

stak ik mijn hand uit en legde die in de zijne, en dan vouwde hij zijn lange vingers om mijn vuist en hield hem stevig vast.

‘Wat doet de GVR met zijn poeders wanneer hij ze gemaakt heeft?’ vroeg ik.

‘In het holst van de nacht,’ zei mijn vader, ‘sluipt hij door de dorpen op zoek naar huizen waar kinderen slapen. Omdat hij zo lang is kan hij ook bij de ramen op de tweede verdieping en zelfs bij die op de derde, en wanneer hij dan een kamer vindt met een slapend kind, maakt hij zijn koffer open.’

‘Zijn koffer?’

‘De GVR heeft altijd een koffer en een blaaspijp bij zich,’ zei mijn vader. ‘Die blaaspijp is zo lang als een lantaarnpaal. De koffer is voor de poeders. Hij maakt dus zijn koffer open en zoekt precies het goede poeder uit, hij doet het in zijn blaaspijp, steekt de pijp door het open raam naar binnen en *poef!* daar blaast hij het poeder naar binnen; het poeder dwarrelt rond in de kamer en het kind ademt het in.’

‘En dan?’ vroeg ik.

‘En dan, Daantje, begint dat kind een wonderbaarlijke en fantastische droom te dromen en wanneer de droom bij het meest wonderbaarlijke en fantastische stukje is gekomen, begint het toverpoeder pas echt te werken. Dan is de droom plotseling geen droom meer, maar gebeurt het allemaal echt, en dan ligt het kind ook niet meer in zijn bed te slapen, maar is het klaarwakker op de plaats waar de droom zich afspeelt en doet er echt aan mee, ik bedoel echt meedoen aan wat echt gebeurt. Morgen vertel ik daar meer over. Het is al laat. Welterusten, Daan, slaap lekker.’

Mijn vader gaf me een zoen en draaide de pit van de petroleumlamp omlaag tot de vlam uitging. Hij ging voor de kachel zitten die een prachtige rode gloed gaf in de donkere kamer.

‘Vader,’ fluisterde ik.

‘Wat is er?’

‘Heb je de Grote Vriendelijke Reus weleens echt gezien?’

‘Eén keer,’ zei mijn vader, ‘één keer maar.’

‘O ja? Waar?’

‘Ik was buiten achter de woonwagen, en toevallig keek ik omhoog en daar zag ik plotseling een geweldige grote man over de top van de heuvel rennen. Hij liep met

vreemde golvende passen, bijna sprongen, en zijn zwarte mantel wapperde achter hem aan als de vleugels van een vogel. Hij had een grote koffer in de ene en een blaaspijp in de andere hand en toen hij bij de hoge meidoornheg aan het einde van het veld kwam, stapte hij er gewoon overheen alsof die er niet was.'

'Was je bang, vader?'

'Nee,' zei mijn vader. 'Het was opwindend om hem te zien en wel een beetje spookachtig, maar ik was niet bang. Ga nu maar gauw slapen. Welterusten.'

DAANTJE woont met zijn vader in een oude woonwagen. Hij heeft de **ALLERBESTE** vader die je je kunt wensen, maar Daantjes vader heeft wel een groot geheim.

's Nachts jaagt hij stiekem op fazanten in het gigantische bos van meneer Hazel, de rijkste en **GEMEENSTE** man van het dorp.

Hierdoor belanden Daantje en zijn vader in een **GEVAARLIJK** en **WILD** avontuur. Lukt het hen om meneer Hazel te slim af te zijn?

'Roald Dahl blijft onverminderd populair.'

DE VOLKSKRANT

www.roalddahl-boeken.nl

Kijk voor informatie over goede doelen die we ondersteunen op www.roalddahl.com.

UITGEVERIJ
De Fontein

9 789026 169779 >